

at udtale mig, og som jeg ganske kortelig her igen skal berøre. Det er Spørgsmaalet om Høfderne paa Jyllands Vestkyst. Det glæder mig, at jeg paa en Maade har faaet en Bundsforvandt, men paa den anden Side har jeg den Sorg, at en anden Bundsforvandt, som ganske vist har speciel Indsigt i dette Forhold, er gaaet over til Fjenden, om jeg maa bruge det Udtryk, eller i hvert Fald, at hans Betæneligheder ved denne Sag synes at være svundne. Hvad dernæst den højtærede Ministers Stilling angaar, da bemærkede han til det ærede Medlem for Lejre, at det var ikke saadanne Værdier, hvorom der her var Tale, som man kunde tage og føle paa, og man kunde derfor ikke paalægge Kommunerne og de interesserede at være med. Det var specielt Sejladsen, som foregik der, der vilde blive skadet — saaledes forstod jeg den højtærede Minister (Afbrydelse) . . . ja, Sejladsen paa Limfjorden, det var den, der blev skadet, det var Hovedhensynet. Derfor kunde man ikke paalægge Kommunerne at støtte denne Sag, og det af det ærede Medlem for Lejre stillede Uderændringsforslag herom vilde slaa det hele ihjel. Ja, jeg havde troet, at Sejladsen i Tyborøn og Limfjorden slet ikke kunde tælles med saadanne Tal, at der kunde være Tale om at ofre Millioner paa Millioner paa denne Sag. Jeg havde troet, at der maatte staa betydeligt større Interesser paa Spil, for at man overhovedet skulde kunne gaa med til saa kolossale Udgifter, nogle saa aldeles svimlende Beløb, som man hidtil har anvendt paa Beskyttelsesarbejder, nemlig, som det ærede Medlem ganske rigtig sagde, henimod 5 à 6 Millioner og saa endda skulde begynde paa en ny Række Høfder. Nu er Summen ganske vist bleven reduceret til henimod 1 Million ved det ny Forslag, men jeg antager det for givet, naar man ser paa Strækningens Længde, at der vil medgaa yderligere Millioner. Der synes mig ingen Tvivl at kunne være om, at vi ikke ville slippe med Forslagets 930,000 Kr., og dertil komme de aarlige Vedligeholdelsesudgifter, som have været normalt paa 100,000, men med store ekstra Tilskud, og som efterhaanden ville blive adskillige Hundrede Tusinde Kr. aarlig. Disse Vedligeholdelsesudgifter ville vokse mere og mere, efterhaanden som Høfderne blive ældre, saa at vi kunne regne med mange Millioner Kroner i Anlæg og flere Hundrede Tusinde Kroner aarlig i Vedligeholdelsesudgifter. Naar dette er Tilfældet, maa man virkelig spørge, hvad det er for

Værdier, der skulle beskærmes, og hvad det er for Ulykker, der skulle forebygges. Hensynet til Sejladsen forekommer mig saa forholdsvis ubetydeligt, at jeg ikke tror, man kan hæfte sig særlig derved. Man maa saa sejle den anden Vej eller benytte Jærnbanen eller hvad som helst; den Smule Sejlads, der foregaar der af Hensyn til Fiskeriet, har ikke saa stor Betydning. Men saa er der Spørgsmaalet om den anden Skade, det vil gøre, hvor mange Tusinde Tønder Land der maaske kunne blive ødelagte af Limfjorden. Ja, der maa jeg sige, at det forekommer mig, at det ærede Medlem for Lejre (Ole Hansen) har anvist en ganske god Vej ved at sige: hvis der er en saadan Frygt hos Lods-ejerne, hvis de Tønder Land kunne tælles i mange Tusinder, der blive skadede ved Limfjordens Oversvømmelse, er der jo en saadan Interesse her til Stede, at man akkurat lige saa godt som til de lollandske Diger kan forlange, at Befolkningen, Amterne, Kommunerne tage nogen Del deri. (Afbrydelse). Ja, et æret Medlem siger, at det modsatte er Tilfældet, at der slet ingen Skade sker derved (Afbrydelse), naa, tværtimod! ja, saa maa jeg sige, at jeg ikke længer har Betænelighed ved at opgive det hele. Altsaa, naar hverken Hensynet til Interesserne for Vandet eller Hensynet til Interesserne paa Landet veje saa stærkt, at de kunne veje op mod disse mange Millioner, ser jeg virkelig ikke rettere, end at man maa opgive dette Tilskud og finde sig i at løbe en vis Risiko, thi det vil jeg ganske vist indrømme, at man gør. Har det ærede Medlem for Lejre (Ole Hansen) Uret, og har det ærede Medlem, der afbrød mig, Ret i, at der ingen Interesser er for Landet, vil jeg indrømme, at saa kan man ikke vente dette Tilskud, saa maa man løbe denne Risiko, men saa bliver Risikoen, som jeg tillod mig at bemærke, overordentlig ringe. Saa bliver Spørgsmaalet, om der da kan ske andre Ulykker, og der kan jeg ikke rigtig se andre Ulykker end naturligvis den, at Beboerne paa Harboøre og Tangen Nord paa mere eller mindre maa flytte bort, men det er jo en Skade, der kan beregnes. Men naar man spørger, om der kan ske andre Ulykker ved disse Naturrevolutioner, som kunne befrygtes, synes jeg, at man maa sige, som det er sagt mange Gange: Havet æder bort og Havet lægger til, og det har Vesterhavet gjort i Tusinder af Aar, men man har aldrig ment, at det var nødvendigt at inklade sig paa den Slags Byggeforetagender, som nu ere projekterede, og som